

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתקצה

ערב שבת קודש
פרשת תצא
י' באלול ה'תשע"ג

יוצא לאור עלידי
מכון ליובאוויטש שעליד
צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י' באלול ה'תשע"ג - י"ז באלול ה'תשע"ג

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י' באלול	ה' תמורה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	ה' מעילה פרק ה.	מל"ת קו. מ"ע פז.
ש"ק	י"א באלול	פרק ד. לב טהור וגו'. ספר טהרה והוא ספר עשירי.. ה' טומאת מת.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ו.	מל"ת קז. מ"ע קז.
א'	י"ב באלול	פרק ג-ה.	פרק ז.	מ"ע קז.
ב'	י"ג באלול	פרק ו-ח.	פרק ח.	מ"ע קז.
ג'	י"ד באלול	פרק ט-יא.	לך אזבח וגו'. ספר הקרבנות והוא ספר תשיעי.. ה' קרבן פסח. בפרקים אלו. פרק א..	מ"ע קז.
ד'	ט"ו באלול	פרק יב-יד.	פרק ב.	מ"ע קז.
ה'	ט"ז באלול	פרק טו-יז.	פרק ג.	מ"ע קז.
ו'	י"ז באלול	פרק יח-כ.	פרק ד.	מ"ע קז.

זמני השבוע*

תאריך	עלות השחר**		זמן ותיפילין	זמן ציצית	זריחת החמה	זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	120 ד'	72 ד' לפני הזריחה								
ו', י' באלול	3:52	4:48	5:12	6:13	9:23	12:45	1:18	7:23.8	7:49	
ש"ק, י"א באלול	3:54	4:49	5:13	6:14	9:24	12:45	1:18	7:22.7	7:48	
א', י"ב באלול	3:55	4:50	5:13	6:14	9:24	12:44	1:17	7:21.6	7:47	
ב', י"ג באלול	3:56	4:51	5:14	6:15	9:24	12:44	1:17	7:20.5	7:46	
ג', י"ד באלול	3:57	4:52	5:15	6:15	9:24	12:44	1:17	7:19.4	7:45	
ד', ט"ו באלול	3:58	4:52	5:16	6:16	9:24	12:44	1:17	7:18.3	7:43	
ה', ט"ז באלול	3:59	4:53	5:16	6:17	9:25	12:43	1:16	7:17.1	7:42	
ו', י"ז באלול	4:00	4:54	5:17	6:17	9:25	12:43	1:16	7:16.0	7:41	

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"ז בסידורו (וסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"ז שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש
6:46	7:59	7:01	8:02	6:54	7:53	6:54	7:53	7:03	8:01
6:38	7:51	6:54	7:53	6:46	7:53	6:46	7:53	6:55	7:52

עורך אחראי: לוי יצחק שייקביץ • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף יצחק אולידורט
 מו"ל: מכון ליובאוויטש שעליד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ז - המרכז
 יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
 כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169
 7474-ISSN 0793 אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

השליחות בחינוך – להקים נופלים בדרך

יש לנצל את תחילת זמן הלימודים כראוי: שמ'תומכי'תמימים' אכן ייצאו 'תמימים' בכל הפרטים, וכן בכל מוסדות החינוך • כאשר תלמיד "נופל בדרך" אין מקום ל"התעלמת"! • וכאשר "תצא למלחמה", מובטח כי "ושבית שביו" – הם הניצוצות השייכים לך • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א. עיקר¹ סיבת התוועדות זו היא נסיעתו של שליח² לארצנו הקדושה ת"ו, לפעול... בחינוך על שהרת הקודש...
בשיעור³ חומש היומי (יום שני) נאמר⁴: "לא תראה את חמור אחיך או שורו נופלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו".
דרך – היא ממוצע בין רשות היחיד לרשות הרבים.

ב. העניין מכל הנ"ל בחינוך הוא: קודם החינוך – הרי "עיר פרא אדם יולד"⁷. ישנם כאלו שהם כבהמה. ובכללות⁸: אם שור – בהמה דקדושה, אם חמור – בהמה דלעומת זה, עד כמה ששייך לעומת זה אצל יהודי. וכאשר רואה חמור או שור נופלים (ממדריגתם, וגם המשא שהם צריכים לשאת נפל) בדרך – אזי "הקם תקים עמו".

הא גופא ש"תראה" – שמראים לו – מהוה ראייה שיש לזה שייכות אליו. וכמאמר הבעל-שם טוב⁹ שכל מה שיהודי רואה או שומע הוא בהשגחה פרטית, כדי לנצל זאת בעבודת האדם

– ולכן, כשמבארים בחסידות⁵ עניין הקו, מביאים משל מדרך, שמחברת עיר הגדולה והיכל המלכות עם עיירות קטנות עד לפינה נדחת; גם משל מצינור, שכאשר צריכים למלא מים מן הנהר הגדול, שזורם בתוקף גדול, לכלים קטנים, זקוקים לצינור, שמתחלק אחר-כך לצינורות קטנים, שעליהם יכולים המים להגיע גם לכלים היותר קטנים שבריחוק מקום ביותר.

(1) שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר (באידיש), ונדפסה בשעתה בחוברת בפ"ע. וכן (בלה"ק) בבטאון חב"ד חי"ט ע' 30 ואילך. במהדורה זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.

(2) הרה"ת ר' זושא שיחי' פוזנר.

(3) מכאן עד סוס"ג – נדפס גם בלקו"ש ח"ב ע' 632 ואילך.

(4) תצא כב, ד.

(5) ראה ביאורו¹⁰ לאדהאמ"צ ר"פ וישלח. ועוד. הנסמן בתו"מ סה"מ חשוון ע' רנו.

(6) עה"פ. וראה ב"מ לב, א.

(7) איוב יא, יב.

(8) ראה ב"ק נד, ב.

(9) ראה סה"ש קיץ ה'ש"ת ע' 11. וראה גם כתר שם טוב (הוצאת תשנ"ט) בהוספות

סרכ"ג ואילך. וש"נ (נעתק ב"היום יום" ט אייר). מכתב ער"ח סיון שנה זו (אגרות-קודש חי"ז ע' קמא).

לקונו. הגם שחושב שהוא נמצא במדריגה נעלית יותר, ויכול להיות שאכן הוא נמצא במדריגה גדולה ביותר, מכל־מקום, יש לזה שייכות אליו. כלשון הכתוב: "אחיך" בתוספת כ"ף סופית, זהו אח שלך.

בראותו שהלה נמצא בדרך, לא ברשות היחיד, אלא יתירה מזה – אפילו אם הוא נמצא ברשות הרבים, היפך רשות היחיד דיחידו של עולם¹⁰, יכול הוא לטעון: מה לי ולצרה הזאת. על כך אומרים לו: מוטל עליך החוב להתפנות מכל ענייניך ולקיים מצוות "הקם תקים".

ואדרבה, חיוב זה הוא דווקא בדרך וברשות הרבים. אם נופלים ברפת, הרי כיוון שהם נמצאים ברשות היחיד – אין חובת הקמה, הם יקומו מעצמם; החיוב הוא בדרך, ויתרה מזה, ברשות הרבים – שהרי חומר בדברי סופרים מדברי תורה¹¹.

מצוות הקמה בדרך – יש לעשותה בזריזות ובשמחה כנ"ל. אבל ברשות הרבים – צריכים לעשותה מתוך ערבות יתירה, כיוון שערכים עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה¹².

ג. ובנוגע לעניינינו: במדובר בעניין הנסיעות לפעול במוסדות החינוך – הרי יכולים לרצות להעמיד תנאי ולבחור דווקא מקומות הסמוכים למקום מגוריו, מקומות שיש בהם יותר יראת־שמים; על כך אומרים, שבשעה שיכולים לפעול במקום רחוק ופינה נידחת, נידחת בגשמיות וברוחניות, הנה לא רק שבפשיטות צריך להיות "הקם תקים", לא רק שבפשיטות אסור שעניין זה יחסר את הזריזות והשמחה, אלא יתירה מזו – עניין זה צריך לחזק את החיות, הזריזות ושמחה.

ד. בכללות התורה קדמו נשים לאנשים, כמו שכתוב¹³ "כה תאמר לבית יעקב" – אלו הנשים,

הגם שחושב שהוא נמצא במדריגה נעלית יותר, ויכול להיות שאכן הוא נמצא במדריגה גדולה ביותר, מכל־מקום, יש לזה שייכות אליו. כלשון הכתוב: "אחיך" בתוספת כ"ף סופית, זהו אח שלך.

בראותו שהלה נמצא בדרך, לא ברשות היחיד, אלא יתירה מזה – אפילו אם הוא נמצא ברשות הרבים, היפך רשות היחיד דיחידו של עולם¹⁰, יכול הוא לטעון: מה לי ולצרה הזאת. על כך אומרים לו: מוטל עליך החוב להתפנות מכל ענייניך ולקיים מצוות "הקם תקים".

ואדרבה, חיוב זה הוא דווקא בדרך וברשות הרבים. אם נופלים ברפת, הרי כיוון שהם נמצאים ברשות היחיד – אין חובת הקמה, הם יקומו מעצמם; החיוב הוא בדרך, ויתרה מזה, ברשות הרבים – שהרי חומר בדברי סופרים מדברי תורה¹¹.

מצוות הקמה בדרך – יש לעשותה בזריזות ובשמחה כנ"ל. אבל ברשות הרבים – צריכים לעשותה מתוך ערבות יתירה, כיוון שערכים עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה¹².

ג. ובנוגע לעניינינו: במדובר בעניין הנסיעות לפעול במוסדות החינוך – הרי יכולים לרצות להעמיד תנאי ולבחור דווקא מקומות הסמוכים למקום מגוריו, מקומות שיש בהם יותר יראת־שמים; על כך אומרים, שבשעה שיכולים לפעול במקום רחוק ופינה נידחת, נידחת בגשמיות וברוחניות, הנה לא רק שבפשיטות צריך להיות "הקם תקים", לא רק שבפשיטות אסור שעניין זה יחסר את הזריזות והשמחה, אלא יתירה מזו – עניין זה צריך לחזק את החיות, הזריזות ושמחה.

ד. בכללות התורה קדמו נשים לאנשים, כמו שכתוב¹³ "כה תאמר לבית יעקב" – אלו הנשים,

הגם שחושב שהוא נמצא במדריגה נעלית יותר, ויכול להיות שאכן הוא נמצא במדריגה גדולה ביותר, מכל־מקום, יש לזה שייכות אליו. כלשון הכתוב: "אחיך" בתוספת כ"ף סופית, זהו אח שלך.

(10) ראה תניא ספ"ג.
(11) סנהדרין פ"ב, ב (במשנה). ירושלמי שם פ"א ה"ד. וראה עירובין כא, ב.
(12) ע"ז לה, א ובפרש"י. וראה ירושלמי שם פ"ב ה"ז.
(13) יתרו י"ט, ג ובמכילתא ופרש"י.

14) ראה גם לעיל ע' 67. וש"נ.
15) ראה גם תו"מ ח"ז ע' 68. וש"נ.
16) ראה ברכות יז, א: גדולה הבטחה כו'.
17) ראה ס' הישר לר"ת ש"ג. הובא בשל"ה סט, א.
18) ישעי' סא, ט.
19) תהלים קיב, ב.
20) סנהדרין ז, סע"א. וראה סוטה ת, ב ואילך.
21) שמות א, כא.
22) ראה תו"מ ח"ו ע' 132. וש"נ.

וביחוד במוסדות אוהלי יוסף יצחק, ובזריזות ובשמחה.

והעניין - שהוא גם עיקרי אבל - הבא על ידי גלגול: העניינים שנאמרו לעיל - שייכים בכל מוסד חינוך על טהרת הקודש. בכל מוסד צריכים להתחיל עם האל"ף ב"ת. הן המשפיעים והן התלמידים. מבלי הבט על העבר ומבלי הבט על המעלות שהשיגו, הנה התחלת כל יום ויום הוא - "מודה אני", שזהו הא"ב של עבודת האדם בעולמו - לשמש את קונו.

כיוון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא"²⁴, צריכה להיות ההתחלה עם האל"ף של תורה, כלומר, צריכים לדעת, שישנו היו"ד שלמעלה,

חודש אלול²³ ועלידי זה גם בעבודות כל השנה. הנה כל אלה שהתנדבו לעניין האמור - על פי הידיעות שיתקבלו עד אז - יזכירום בלינדר על הציון ביום הח"י - שיהיה ואכן יהיה ("עס זאָל זיין און עס וועט זיין") בהצלחה מופלגה, הן בעניינים הכלליים והן בעניינים הפרטיים.

* * *

ז. כאמור לעיל, שמצוות הקמה (בענייננו - עסק בחינוך על טהרת הקודש) היא בכל המקומות, גם ברשות הרבים, כמו כן גם סדר החינוך - להתחיל באל"ף כנ"ל - הוא סדר בכל המקומות. בכל

בראותו שהלה נמצא בדרך, יכול הוא לטעון: מה לי ולצרה הזאת. על כך אומרים לו: מוטל עליך החוב להתפנות מכל ענייניך ולקיים מצוות "הקם תקים"

מרחב העצמי של העצמות, שהוא כולל הכל, ובכדי לקבל זאת צריך להיות היו"ד שלמטה - הביטול וכלי ריקן של המקבל, ד"כלי ריקן מחזיק"²⁵, ועניין זה בא עלידי קו האמונה, קו של יראת־שמים, המחבר. יש לחבר את המטה והמעלה עד שנעשים דבר אחד, אות אחת. מהכול יחד נעשה אל"ף - אלופו של עולם.

כעת הוא התחלת זמן הלימודים, ואיך שמעמידים הדברים בתחילה כך נמשך. ובכן, בישיבות בכלל וישיבות תומכי תמימים בפרט, שמתומכי־תמימים צריכים לצאת "תמימים", תמימים בתורה תמימה נגלה וחסידות, תמימים במצוות - "תמים תהיה עם הוי' אלקיך"²⁶, שלימות ברמ"ח אברים שהם רמ"ח מצוות עשה ושלימות

מקום ובכל המדריגות, צריכים ללמוד עם ילד יהודי מקטנותו ובתור יסוד לכל חינוכו ולכל חייו - שיהודי (היו"ד, הנקודה) למטה מקשר עצמו ומתאחד עם היו"ד (ראש־תיבת ועיקר שם הוי') שלמעלה עלידי הקו של אמונה (או כנוסח השני בפתגם רבנו הזקן) עלידי הקו של יראת־שמים. אלה שנוסעים עד למקומות הרחוקים לעסוק שם בחינוך על טהרת הקודש ובייחוד בבתי הספר הנקראים על שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, צריכים לדעת שיש לחקוק את האל"ף בהילדים - בתלמידים ובתלמידות - שיהיה מתאים לתקוות וכוונת הרבי, שיוכל לומר: ראו גידולים שגידלתי - שגידלתי לשון יחיד - עלידי שלוחיי.

ח. ישנו עניין עיקרי, וישנו עניין שבא עלידי גלגול. וכמו כן בסיבת ההתוועדות.

העניין העיקרי: שאברכים באה"ק ת"ו ייסעו - בשליחות - לעסוק בחינוך על טהרת הקודש

24) זח"ב קסא, רע"ב.

25) ברכות מ, א, וש"ג. וראה סה"מ תש"י שבערה 14, ובהנסמן שם בערה.

26) פ' שופטים יח, יג.

28) ראה סה"מ תש"ז ע' 154. וש"ג.

י. חיזוק לדבר הוא גם הסדר במדינה זו שהתחלת הלימודים היא בחודש אלול – הזמן שהמלך בשדה, י"ג מדות הרחמים הם בהתגלות, באופן שהמלך מקבל את כל אחד בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם כנ"ל. . – שעניין זה נותן כוח לכל אחד למלא את הנדרש ממנו. עניין זה שייך לתלמידי ישיבות בכלל ותלמידי תומכי תמימים ביחוד, כי, עניין התורה בכלל ואופן לימודה בתומכי תמימים בפרט, הוא –

בשס"ה גידים שהם סס"ה מצוות לא תעשה²⁷, הנה התחלת הלימוד צריכה להיות מתוך גישה של ידיעה והכרה הנ"ל בעניין אל"ף.

ט. העניין²⁸ של שור וחמור נופלים בדרך – שייך גם במוסדות חינוך וישיבות עצמם. כאשר רואים אצל התלמיד עניין של שור וחמור נופלים, ויתרה מזה שהם נמצאים ברשות הרבים, לא שייך שום תירוץ – לא מצד המשפיע,

על הנוסעים למקומות הרחוקים כדי לעסוק שם בחינוך על טהרת הקודש... לדעת שיש לחקוק את ה"אל"ף בתלמידים ובתלמידות – שיהיה מתאים לתקוות וכוונת הרבי

לאחד ולחבר גליא עם סתים דתורה, ועל-ידי זה גם גליא וסתים דהנשמה עם גליא וסתים דקוב"ה³⁰ – עד שמגיעים למילוי הבקשות: "בקשו פני את פניך ה' אבקש"³¹.
ו"באור פני מלך חיים"³² – שעניין זה ממשיך מפנימיות ועצם הטוב, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, למטה מעשרה טפחים, בטוב הנראה והנגלה.

לא מצד ראש הישיבה וראש מתיבתא, ולא מצד ההנהלה – שאין זה לפי כבודם, אין להם זמן כו'. ועל דרך זה – כאשר מבין המנויים לעיל רואים זאת בעצמם, אין מקום ל"התעלמת" או טענה המדומה שאין זה לפי כוחם, אלא מוכרח להיות "הקם תקים".

והיינו לפי שציווי זה עם כל הפרטים ועניינים הנ"ל, נאמר לכל אחד ואחד מהתלמידים, מהמשפיעים, מהראשיישיבות ומחברי ההנהלה, בתור יחידים ובתור כלל (התלמידים בכללם – עד לכללות ההנהלה).

* * *

יא. ועל דרך זה עוד עניין מרמזי הסדרה – "כי תצא למלחמה על אויביך"³³:
המלחמה עם נפשו הבהמית, המלחמה עם הסביבה, עם הגוף ונפש הבהמית של הזולת – הנה הסדר בזה הוא "כי תצא", לא להמתין עד שהלה יבוא להלחם עמך, אלא לצאת אליו. וכפי שדובר פעם³⁴ שאם האויב בא לשטח שלו, הנה אפילו

וכיוון שתובעים זאת – ברור הדבר שנותנים כוחות על זה. וכאשר ירצה באמת למלא ציווי זה – יוכל לקיימו. והיינו לפי שכל המצוות שבתורה נאמרו בלשון שיש בו שני פירושים²⁹: ציווי והבטחה, וכך גם "הקם תקים". כאשר נרגש הציווי: עליך להקים ("דו זאלסט אויפשטעלן") – אזי בא הפירוש הפנימי: ההבטחה שאכן תקים ("דו וועסט אויפשטעלן").

(30) ראה זח"ג עג, א.

(31) תהלים כז, ח. וראה לעיל ע' 263. וש"נ.

(32) משלי טז, טו.

(33) ר"פ תצא.

(34) שיחת שמחת בית השואבה דאשתקד סל"ז ואילך (תו"מ

(27) לקו"ת נצבים מה, ג.

(28) מכאן עד סוסי"ב – נדפס גם בלקו"ש ח"ב ע' 634 ואילך.

(29) ראה גם תו"א תשא פו, ג.

אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", בביאת המשיח שנקרא שלום⁴⁰, וכמו שכתוב⁴¹ "שר שלום - לסרבה המשרה ולשלום אין קץ". וכדאיתא באגרת הקודש⁴² שעכשיו צריך להיות בירור הניצוצות. לעתיד יושלם בירור הניצוצות ויפרד הרע מהטוב וכו', ואז לא יצטרכו לברר בירורים, אלא העבודה תהיה לייחד ייחודים עליונים יותר להמשיך אורות עליונים יותר מהאצילות - שזהו עניין השלום, "שלום אין קץ". אבל הא גופא נעשה דווקא על-ידי עבודת הברורים עכשיו, העניין ד"תצא למלחמה".

* * *

יג. וזוהי גם עבודת ראש השנה, ועניין "שנה שרשה בתחילתה מתעשרת בסופה"⁴³. עיקר עבודת ראש השנה - "מצוות היום בשופר"⁴⁴, תקיעות. כאשר "מן המיצר קראתי"⁴⁵, "רשה בתחילתה", ברגעים אלו - נעשה מיד "ענני במרחב", "מתעשרת בסופה", המשכת מרחב העצמי⁴⁶. והרי עניין זה ישנו בהיו"ד שלמעלה, ועל-ידי הקו הרי זה נמשך ביו"ד שלמטה.

(משיחת יום ב' פרשת תצא, ט' אלול ה'תשח"; תורת מנחם כרך כג, עמ' 268-275, בלתי מוגה)

כאשר מנצח במלחמה, הרי לא ימלט שלא יהיה איזה הירוס וחורבן שנגרם מצד המלחמה, מה שאין כן "כי תצא" - כשיוצאים במלחמת תנופה לשדה האויב.

ואז, "ושבית שביו" - השבי שהיה שבוי בידי אויבך, אויב שלך - שבי הקשור עמך. כלומר: שלא יחשוב שהוא עושה טובה לזולת, ובמילא כמה שיעשה - הרי זה מספיק. על כך אומרים לו, שידע שזהו שביו של אויבך - זהו עניין שנוגע אליו, ועוד יותר מאשר לזולת. אלה הם הניצוצות שלו שנמצאים בלעומת-זה, ועליו להוציאם משם. וכנ"ל בעניין "כי תראה" - כיוון שהוא רואה זאת ויודע מזה, הרי זה שייך אליו. וכאמור לעיל - הפרשה היא בלשון ציווי ובלשון הבטחה. כאשר מרגיש את הציווי, אזי עושה זאת בשמחה ובטוב לבב, ומובטח לו "ושבית שביו".

יב. ועל-פי מאמר רז"ל³⁵ "לפום צערא אנרא" - הרי כיוון שעניין זה קשור עם צער של מלחמה, מצד ההעלם וההסתר על מילוי שליחותו, הגה לפום זה יש לו ה"אגרא" - שלוקח העצמות, וכמבואר³⁶ על הפסוק³⁷ "יעשה למחכה לו", אינון דדחקין למלה דחכמתא³⁸, שעל-ידי שבירת ההעלם וההסתר לוקחים עצמות. ועל-ידי זה באים לקיום היעוד³⁹ "לא ישא גוי

(40) מדרש מעשה תורה (אות ח).

(41) ישעי' ט, ה'ו.

(42) סכ"ו (קמה, א ואילך).

(43) ר"ה טז, רע"ב.

(44) שם כו, ב. כז, א.

(45) תהלים קיח, ה.

(46) ראה תו"מ סה"מ תשרי ע' יג. וש"נ.

ח"ח ע' 61 ואילך).

(35) אבות פ"ה מ"א.

(36) ד"ה ואברהם זקן תרס"ו ואילך (המשך תרס"ו ע' פה ואילך).

(37) ישעי' סד, ג.

(38) זח"א קל, ב.

(39) ישעי' ב, ד.

התמימים והגאולה

נישואין הקשורים עם ביאת המשיח

ביום י"ג (גימטריא "אחד") אלול, הוא יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו [ולפני זה . . י"א אלול, יום הנישואין של אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, ושמואל מקומו הוא בנו יחידו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו], ולאחרי זה ובהמשך לזה . . ט"ו אלול, יום התייסדות ישיבת תומכי תמימים (ביום השלישי ד) שבעת ימי המשתה של נישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (בשנת נזר"ת), שממנו באה ההצעה לאביו לייסד הישיבה, ונתמנה על-ידי אביו למנהל-פועל של הישיבה:

נישואין של כל אחד ואחד מישראל (גם איש פרטי) הוא עניין הקשור עם הנישואין דכנסת ישראל והקב"ה בימות המשיח, שלכן מסיימים וחותמים שבע ברכות הנישואין בעניין הגאולה: "מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים וגו'", ועל אחת כמה וכמה נישואי הנשיא הדור "הנשיא הוא הכול", ובפרט נשיאי תורת חב"ד, שמגלים פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה, ועד לאופן של "פיוצו מעינותיך חוצה", שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא.

ובהדגשה יתירה בנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים...

וגם . . נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב של "חרפו עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

(משיחת שבת פרשת כיתצא י"ד אלול תנש"א, התוועדויות תנש"א כרך ד' עמ' 239-240, בלתי מוגה)

השליחות - לסיים את התקופה ש"חרפו עקבות משיחך"

...בנוגע לפועל:

בעמדנו ביום התייסדותה של ישיבת תומכי תמימים, התייסדות שאירעה אמנם בעיר ובמקום מסוים, אבל מתוך כוונה (שנתגלתה תיכף בתחילת ההתייסדות) שתלמידי הישיבה יהיו "נרות להאיר", ושעיקר הגילוי יהיה דווקא בזמן ש"חרפו עקבות משיחך", כדי שיפעלו את עניין ה"חרפו" למעליותא, שזהו עניין בירור הרפ"ח ניצוצין, שעל-ידי זה מביאים את הגאולה האמיתית והשלימה - עושים את כל אחד ואחד מכם "שליח" לפעול בכל העניינים האמורים לעיל, לפרסם בכל מקום על דבר השליחות של תקופה זו, שכל אחד ואחת מישראל צריך להיות "נר להאיר", לסיים ולגמור את התקופה ד"חרפו עקבות משיחך", ולהביא תיכף ומיד גאולה האמיתית והשלימה.

ובודאי ייקח כל אחד ואחת על עצמו את השליחות - לעשות מביתו הפרטי מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, והיינו, על דרך המדובר פעם בארוכה שכל בית יהודי צריך להיות בית של גמילות חסדים, בית של תורה ובית של תפילה, כך בפרטיות יותר . . צריך להיות כל בית (גם) מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, כפי שרואים אצל כל אלה הנמצאים שם וכל אלה שזכו לקבל שם לימוד בכלל, ולימוד בתורה במיוחד, ולימוד בפנימיות התורה בפרטי-פרטיות וביחוד-שביחוד.

(משיחת ט"ו אלול ה'תנש"א, התוועדויות תנש"א כרך ד, עמ' 242, בלתי מוגה)

הדפסת 'כתר שם טוב'

הרבי מטיל משימה 'בלתי אפשרית': להדפיס מהדורה חדשה של הספר, עם הוספות מכל ספרי רבותינו נשיאנו ומספרי תלמידי הבעש"ט, ציונים והערות לכל הספר ועוד – בתוך פחות משלושה שבועות! • אחרי קשיים ומכשולים רבים הוגש הספר לרבי, כרוך ונאה, בהתוועדות כ"ד טבת תשל"ג – "ויהי בארבעים שנה" • רשימה ראשונה על השתלשלות הדברים, לקראת יום הבהיר ח"י אלול

למרות זאת, עז היה רצונו של הרבי להביא את הספר לדפוס בצורה נאה באופן של "זה אילי ואנוהו".

הסיפור המלא של הדפסת ה'כתר שם טוב' התפרסם בתשורה 'שושן פורים תשס"ה שטרך חאנין'. להלן נקודות עיקריות מתוכו – כפי שסופרו על ידי הרה"ת ר' שניאור זלמן יצחק יהושע שי' חאנין:

הוצאה חדשה ומתוקנת

"בשלהי חודש כסלו תשל"ג קיבלנו הוראה מכ"ק אדמו"ר, להוציא לאור את הספר "כתר שם טוב" בהוצאה חדשה ומתוקנת, ולהוסיף לספר בתור "הוספות" את כל הביאורים של נשיאי חב"ד. הרבי הורה, שעל העריכה להימשך לא יותר משלושה שבועות, כך שהספר יהיה מוכן למכירה לכבוד כ"ד טבת.

"הרבי הוסיף, שמכיוון שבחודש זה חל יום אידם, מן הצורך להביא בחשבון שבת דפוס וכריכות רבים יהיו סגורים. כמו כן, שירותים שונים, כגון מעליות בבניינים שבהם נמצאים בתי הדפוס, לא יפעלו, ויהיה קושי להוציא את הספרים מבית הדפוס ולהביאם לכריכה. לכן

חזקת הספר

ה' שבט תשל"ג. מר שז"ר מבקר ב'יחידות' אצל הרבי, ומעניק לרבי שני כתבייד מה'צמח צדק' ומאדמו"ר האמצעי (שיחות קודש כרך א' עמ' 454; 'נשיא וחסיד' עמ' 337-338). בתמורה מעניק לו הרבי את הספרים 'כתר שם טוב' ו'מגיד דבריו ליעקב' – ספרים שיצאו לאור זמן קצר קודם לכן. ט' אדר ראשון תשל"ג. כ"ק האדמו"ר מבעלזא מבקר אצל הרבי. ב'יחידות' הוא מצטט מן הספר "כתר שם טוב" שנדפס לאחרונה מחדש, ושם בהוספות ("ליקוטים") הובא פתגמו של הרב המגיד ממעזריטש ש"חור קטן בגוף מהווה חור גדול בנשמה". הרבי מסביר איך הדברים אינם בסתירה למאמר הזוהר "תוקפא דגופא חולשא דנשמתא" (הדברים נדפסו ב'בצל החכמה' עמ' 28, ובמהדורה מעודכנת בחוברת מיוחדת – תשס"ט – עמ' לה).

"הספר "כתר שם טוב" – יש אומרים שחלק נכבד ממנו הוא תורות ששמע המחבר מפי רבינו הזקן...". התבטא הרבי בח"י אלול תשמ"ו (התוועדות תשמ"ו כרך ד' עמ' 399), אך הוסיף מיד: "מכל מקום אין לנו הסכמה מפורשת מאדמו"ר הזקן על תוכן הספר".

עליו לרדת לקומת הקרקע ולקחת 15 גיליונות נוספים, וחוזר חלילה. כמובן שבשיטה זו הזריזות לא יכלה להועיל הרבה...

"הועלה רעיון שאולי כדאי להשתמש במכונת אופסט שההדפסה בה יותר מהירה, והמכונה גם מוכרת למדפיסים יותר. אולם, כבר בימים הראשונים הודיע הרבי, כי על ההדפסה להיעשות במכונת 'לעדער פרעס' דווקא, מכונה מסורבלת ואיטית עוד יותר. מובן שתוכנית זו התבטלה לאלתר. ב'וועד' הבינו שבמכונה אחת לא יוכלו לגמור את ההדפסה בזמן קצר כל כך, והוחל בחיפוש בית דפוס אחר שיש לו מספר מכונות כאלו".

משימה רצופת מכשולים

בשלב זה נחלץ הרבי לעזרתם, כאשר הורה להדפיס את הספר בדפוס האחים שולזינגער, שהיה בית דפוס חשוב גדול ומפורסם בטיב עבודתו. בבית דפוס זה היו כמה מכונות הדפסה וצוות גדול של בעלי מלאכה. קשר מיוחד היה לרבי עם בעלי הדפוס מאז בואו לארצות הברית והעריך מאד את טיב עבודתם.

אמנם אליה הייתה וקוץ בה. מכיוון שבית הדפוס של האחים שולזינגער עבד תחת פיקוח הסתדרות העובדים ("יוניאן שאפ"), מותר היה לעובדים לעבוד עד השעה 4 אחר-צהריים בלבד. חברי הוועד היו אובדי עצות, שכן להם אצה הדרך, ובאופן כזה בוודאי שלא יספיקו. בשיחתו עם ר' זלמן חנין אמר לו מר שמואל שולזינגער באופן חד משמעי, כי בכלל אינו מעוניין בכל הפרויקט, שכן הזמן קצר מדי והעבודה מפרכת, ובית הדפוס סגור בדרך כלל ביום אידם, ואיזה גוי או להבדיל יהודי יסכים לעבוד ביום החופשי שלו. מר שולזינגער סיכם ואמר שלא יוכל לקבל על עצמו עבודה שאין הוא מאמין שיוכל בדרך הטבע לגומרה בזמן.

במיוחד, הוסיף עוד, כי מכיוון שיוודע שהרבי רוצה את הספר בזמן מסוים, איננו רוצה לאכזב את הרבי, "איך וייל ניט אונטערפירן דעם רבי'ן"... לכן הוא מציע שידפיסו את הספר באופסט. ממשיך ר' זלמן ומספר:

ראוי להביא בחשבון שאפילו שלשה שבועות אינם עומדים לרשותנו...

"הרבי הורה עוד שעל כל המכתבים, הפתקים והשאלות שנכתוב לו [=לרבי] בנוגע להדפסת הספר נציין על-גבי המעטפה 'בהנוגע לכתר שם טוב', כך תאותר הפניה במהירות ויוכל לענות לנו תיכף ומיד לפני יתר הדואר. כשקיבלנו את ההוראה לא היה לנו מושג במה מדובר ואיזו עבודה מחכה: לערוך, לסדר, להדפיס ולכרוך ובזמן קצר כזה.

"כ"ק אדמו"ר מסר את הספר 'כתר שם טוב' הפרטי שלו. רובו של הספר, כמדומה, היה מחולק לסעיפים ממוספרים, ועל ה'ועד' הוטל להמשיך ולסמן את כל הספר. כן היה עליהם לאסוף את כל הביאורים ל'כתר שם טוב' מכל ספרי החסידות שהיו אז בהישג ידם.

"עבודת הסדר: הוטלה המשימה להשיג את ה'בחור הזעזער' (סֶדֶר הדפוס) כדי שיסדר את האותיות ויכין לדפוס. באותה עת - שנת תשל"ג - לא היו מחשבים שמסדרים וממספרים את העמודים ומכניסים הערות במקום המסומן בפנים הדף, אלא המלאכה כולה הייתה מתבצעת בעבודת-יד. ה'בחור הזעזער' היה צריך להקליד ולייצר כל אות עופרת בפני עצמה, ולאחר-מכן לחבר אותיות אלו למילים, אותן היה מסדר שורות-שורות כדי לחברן לעמודים. אם נפלה שגיאה באחת המילים היה צורך להקליד מחדש את כל הסעיף, כי לא הייתה אפשרות לתקן אות אחת בפני עצמה. מסיבה זו, באופן מעשי, היה מוקלד כל עמוד מספר פעמים והדבר ארך זמן רב.

"ההדפסה: מבית הדפוס 'בלשן' (או 'עזרא'), שהיה בית הדפוס של ליובאוויטש, והיה גם הדפוס היחיד שעמו היו בקשר, הודיעו לוועד מיד שאין באפשרותם לעבוד 24 שעות ביממה, ושאין ביכולתם להדפיס ספר שלם בזמן קצר כזה, ובמכונת הדפוס שברשותם.

"כדי להבין את הקושי יש לציין עוד, כי גם מכונת הדפוס לא הייתה אוטומטית. המדפיס היה צריך להעלות על המכשול ולהכניס באופן ידני 'בויגן' (15 גיליונות נייר), כל גיליון בפני עצמו, אל מכונת הדפוס. כאשר נגמרו הגיליונות, היה

שי' שפירא ואני, התחלנו לסדר את העמודים מחדש ולהשיב כל דבר למקומו, ושוב מכשול על גבי מכשול. ניגש אלינו אחד ממנהלי העבודה בבית הדפוס ואמר לנו באופן חד משמעי שנעזוב את המקום מיד, בית הדפוס שייך להסתדרות העובדים, ומי שאינו חבר בהסתדרות אסור לו להתעסק בשום דבר השייך להדפסה.

"צחקנו. לתומנו חשבנו שהוא מתלוצץ עמנו, אך לתדהמתנו לא ארכו כמה דקות והבנו שהעניין רציני ביותר: בעל הבית מר שמואל שולזינגער בכבודו הגיע, ובעצמו ביקש שנעזוב את המקום. נאלצנו לעזוב בעל כורחנו, לחכות לעזרתו יתברך ולקוות שמישהו מעובדי הדפוס חבר הסתדרות העובדים יוכל להשליט סדר בבלגן.

"משמים שלחו לנו את הרה"ח הר"ר יהושע דובראווסקי [ז"ל], חסיד חב"ד יודע ספר שגם מתמצא בשיחות ומאמרי רבותינו נשיאינו. הלה היה אחד העובדים הוותיקים של בית הדפוס שולזינגער, והוא קיבל על-עצמו לסדר את המעוות ולסדר את הכול מחדש אחר ה'חורבן' שנוצר. בחסדי ה' אחר כמה ימים סודר הכול, וסוף סוף החלה ההדפסה עצמה.

"אבל 'היום קצר והמלאכה (עדיין) מרובה ובעל הבית דוחק'... במאמצים מרובים הצלחנו לשכנע את בעלי הדפוס להשאיר עובדים למשמרת שנייה ושלישית, ולהפעיל בבת אחת את כל מכונות הדפוס שברשותם למשך 24 שעות ביממה, בעוד שאנו מצדנו מנצחים ומפקחים על המלאכה.

"בעזרת השם יתברך נגמרה ההדפסה בזמן, ואת הגיליונות המודפסים הצלחנו להביא לכבוד עוד לפני יום אידם. סוף טוב הכול טוב: לכבוד כ"ד טבת יום ההילולא של אדמו"ר הזקן הצלחנו לגרום נחת-רוח לכבוד קדושת אדמו"ר, ולהביא את הספר 'כתר שם טוב' מהודר בהוצאה חדשה לידי הרבי".

לקבל מבט — יש לבוא אישית!...

"כדאי לציין, כי כאשר הבאנו את העבודה לבית הדפוס שולזינגער, הם ביקשו הבטחה

"רצינו למלא את רצון כ"ק אדמו"ר ולגרום לו נחת רוח אבל לא ידענו מה עלינו לעשות... סופו של דבר, החלטנו להטיל את העבודה של ה"בחור הזעזער" על "עמפאיער פרעס", בית הדפוס שמכין עבורנו את ה"לקוטי שיחות" השבועי, בהנהלת הרה"ח הרה"ת ר' צבי הירש גאנזבורג והרה"ח הרה"ת ר' מרדכי ליב חן שיחיו, ואילו את ההדפסה עצמה נעשה אצל האחים שולזינגער.

"בינתיים הייתה עריכת הספר בעיצומה. התחלנו למסור חומר מוכן ל'עמפאיער פרעס', והם מצדם עבדו במלוא המרץ, 24 שעות ביממה, כדי להכין את לוחות ההדפסה (קלישאות). הרבי עקב מקרוב אחרי קצב העבודה וביקש להכניס אליו יום יום את עלי ההגהה.

"לאחר שבוע, לערך, של עבודה, ניצב מכשול חדש בדרכנו. מלאי העופרת ממנה עושים את האותיות אזל, והיה עלינו להשיג במבצע בפני עצמו עופרת חדשה. הקב"ה עזר והצלחנו לקבל בהלוואה עופרת מכמה בתי דפוס למשך כמה שבועות. נראה היה שהעבודה התחילה לזוז. עבדנו לילות כימים, וכשהקלישאות היו כבר מוכנות לדפוס, היה עלינו למצוא דרך להעבירם לבית הדפוס של האחים שולזינגער שהיה במנהטן".

'האחים שולזינגר' משתכנעים...

"הייתה זו משימה קשה מאד. לקחנו את הקלישאות על מגשים מיוחדים ונסענו. מי שהכיר את הקלישאות יודע שהשורות והאותיות אינן מהודקות זו לזו, כך שעם כל קפיצה של המכונתיות זזות הקלישאות ונוצר חורבן איום ונורא. וכך אכן קרה! הכול יצא מהמקום: השורות התהפכו והעמודים השתנו ונוצר בלגן גדול... כל חור בכביש הקפיץ את הרכב ועמו את בני המעיים. מה נעשה עכשיו? כיצד נצליח לסדר מחדש את השורות והעמודים?

כשהגענו לבית הדפוס של האחים שולזינגער ועמנו כל המגשים עם האותיות, רק אז הבנו את גודל החורבן שנעשה. עמיתי הרה"ת הרב ר' נחמן

"ביום חמישי בבוקר הגיע מר שמואל שולזינגער בעצמו ל־770. הוא הסביר לי שקיבל על עצמו את הדפסת הספר לא כדי להרוויח כסף, שכן מבחינה מסחרית ה'עסק' לא היה כדאי כלל. אלא הוא נטל את הפרויקט אך ורק למען הרבי! הוא ידע שהרבי יידע להעריך ולייקר עבודה מדויקת כזו, שנעשתה עם כל הלב ובזריזות המרבית.

"הוא זכר היטב את הרבי, עמו עבד מאז בואו לארצות־הברית, והוסיף כי מטרת בואו עתה ל־770 היא, כדי לראות במו עיניו את שביעות רצונו של הרבי, ובלשונו 'צו קריגן א דאנק און אנערקענונג פון רבי', דורך א קוק, מוז מען קומען פערזענדליך, אין פאסט קריגט מען עס ניט' [=לקבל תודה והוקרה מהרבי על־ידי מבט חייבים לבוא באופן אישי, כי לא ניתן לקבל זאת דרך הדואר]. ואכן, בעת שהרבי נכנס לקריאת התורה, פגש במר שמואל שולזינגער ואמר לו בחיוך רחב: 'שלום ויישר כוח עבור הספרים'. ולגבי החשבונות: תיכף אחרי קריאת התורה קבלתי את כל המחאות עבור כל הוצאות ההדפסה..."

שיקבלו את התשלום עבור העבודה תיכף ומיד, ושלא יצטרכו לטרוח ולנסוע לברוקלין לבקש את הכסף מה'מרכז לעניני חינוך', כנהוג בימים ההם. כמובן שהבטחתי לו.

"כשהגשתי את חשבון ההוצאות לרב חדקוב קיבלתי מנה אחת אפייים. הוא לא רצה כלל להביא בחשבון את הדחפיות שהייתה בעבודה, את השעות הנוספות ואת משמרות הלילה, שעבורן היה עלינו לשלם בכפלי כפליים. סכום כזה לא עלה על דעתו כלל, הייתכן?.. הוא רצה שאלך ואדבר עם מנהלי בית הדפוס 'האחים שולזינגער' ואומר להם שמחיר כזה 'אינו בגדר אנושי כלל'. אולם אני לא הלכתי, שכן הלא הבטחתי להם את הכסף תיכף ומיד בלי שום טענות ומענות.

"צעיר הייתי, כחצי שנה אחרי נישואי, ועוד לא היה לי ניסיון בעבודה עם הרב חדקוב. מחד, הייתי צריך לשלם עבור ההדפסה כדי לשמור על מוצא שפתי, ומאידך, לא הייתה לי החוצפה להתווכח עם מזכירו האישי של הרבי. משלא הייתה לי ברירה, לקחתי את כל החשבונות והכנסתי אותם לכ"ק אדמו"ר.

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 240 ש"ח (ב־4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 124 ש"ח (ב־2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר־חב"ד 60840.

כמו־כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

"וכל מעשיך יהיו לשם שמים"

רבי יוסי אומר: יהי ממון חברך חביב עליך כשלך, והתקן עצמך ללמוד תורה – שאינה ירושה לך, וכל מעשיך יהיו לשם שמים (פרק ב, משנה יב)

פירש רבנו עובדיה מברטנורא: התקן עצמך ללמוד תורה – שלא תאמר, הואיל ואבי חכם ואביי אבי חכם, תורה חוזרת לאכסניה שלה, ואיני צריך לבקש אחריה. וכל מעשיך יהיו לשם שמים – אף בשעה שאתה עוסק באכילה ושתייה ובדרך-ארץ, לא תכוון להנות גופך, אלא שתהיה בריא לעשות רצון קונך. פירש כ"ק אדמו"ר:

"וכל מעשיך יהיו לשם שמים" – ישנם ענייני העולם שמשורת-הדין אין אדם חייב לברך עליהם (ואסור לברך עליהם, משום ברכה לבטלה). והתנא מלמדנו, שמצד מידת חסידות חייב אדם להזכיר "שם שמים" ב"כל מעשיך", גם אלו שאינם חייבים בברכה, על-ידי זה שאומר "ברוך ה'", "תודה לא"ל", וכיוצא בזה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת מטות-מסעי תש"מ – בלתי מוגה; ביאורים לפרקי-אבות, כרך א, עמ' 119)

"וכל מעשיך יהיו לשם שמים" – המפרשים כתבו שזו העבודה ד"בכל דרכיך דעהו". אמנם בפרטיות יותר הם שני אופני עבודה.

"וכל מעשיך יהיו לשם שמים" הוא שאכילת האדם (על-דרך משל) היא לשם שמים, והוא גם עובד את ה' בכוח האכילה, אך האכילה עצמה היא דבר חול, לא מצווה. ואילו "בכל דרכיך דעהו" הוא – שידעתו את ה' היא באכילה עצמה, והיא נעשית בדוגמת אכילת שבת, סעודת מצווה, אכילת קודשים וכיוצא בזה, שהם עצמם מצווה.

[...] ושני אופני עבודה אלו תלויים במידת הכרת האדם באחדותו של הקב"ה. בשעה שאדם בא לידי הכרה שכל מציאות העולם היא אמנם הארה בלבד מהכוח האלוקי, אבל בכל-זאת היא בבחינת "טפל" על-כל-פנים – אז כל מעשיו הם "לשם שמים" בלבד (בדוגמת דבר טפל שכל מציאותו היא בשביל העיקר, אבל הוא טפל על-כל-פנים). ואילו כשמכיר ומרגיש שאין עוד מלבדו", שהעולם הוא אין ואפס לגבי הקב"ה ואינו נקרא אפילו בשם "עוד" שהוא לשון טפל, גם דברי הרשות נעשים בקדושה.

(ליקוטי-שיחות, כרך ג, עמ' 931,907; ביאורים לפרקי-אבות, כרך א, עמ' 120)

"וכל מעשיך יהיו לשם שמים" – יש לפרש את הדיוק "כל מעשיך", שהכוונה לא רק כל המעשים שלך, אלא גם שכל מעשה עצמו יהיה כל-כולו לשם שמים. שכן אם יש חלק קטן במעשה שאינו לשם-שמים – הרי זו "עבודה זורה לו", היות שהוא ההפך של "אני נבראתי לשמש את קוניי".

(ספרי-השיחות תשנ"ב, כרך א, עמ' 220; ביאורים לפרקי-אבות, כרך א, עמ' 120)

פרשת תצא

כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוקיך בידך (כא,י)

מלחמה זו רומזת למלחמת היצר בעת התפילה. וההקדמה למלחמה זו היא 'כי תצא', היציאה מהבית לבית-הכנסת, שכן (א) "אין תפילתו של אדם נשמעת אלא בבית-הכנסת" (ברכות ו), (ב) המטרה היא "ונתנו ה' אלוקיך בידך", והקב"ה נמצא בבית-הכנסת, כמאמר רז"ל (ירושלמי ברכות פ"ה) "היכן הוא מצוי, בבית-הכנסת".

הסבר נוסף: היציאה היא ברגל, ועבודת התפילה מתחילה ב'רגל' שבנפש, היינו הודאה וקבלת עול ("מודה אני", "הודו לה").

(אור התורה דברים עמ' תתע)

כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבית שביו (כא,י)

"כי תצא למלחמה" – אם רק תצא להילחם, "על אויביך" – הגוף והנפש הבהמית, "ונתנו ה' אלוקיך בידך" – מובטח לך שבעזרת ה' תנצח אותם, ולא זו בלבד, אלא "ושבית שביו" – תנצל את כוחה הגדול של הנפש הבהמית בקדושה, ככתוב (משלי יד) "ורב תבואות בכוח שור".

(לקוטי שיחות ב עמ' 384)

וראית בשביה אשת יפת תאר וחשקת בה ולקחת לך לאשה (כא,יא)

"וראית בשביה אשת יפת תואר" – היופי הגשמי הוא בבחינת שביה, שהרי שורשו הוא יופי רוחני, ספירת התפארת, אלא שנפל ונשתלשל ביופי גשמי. "וחשקת בה" – אולי יהיה חשקך ביופי הגשמי, "ולקחת לך" – להנאתך. לא תעשה כן, אלא תעלה את היופי "לאשה" – "אשה ריח ניחוח לה", עליידי שתדבק מחשבתך בשורש היופי, תפארת העליון.

(מגיד דבריו ליעקב עמ' ז)

לא תלין נבלתו על העץ . . כי קללת אלקים תלוי (כא,כג)

זלזולו של מלך הוא, שאדם עשוי בדמות דיוקנו (רש"י)

לכאורה הטעם הזה מחייב שאין לתלות את המת אפילו לשעה קלה! אלא החטא מעלים ומסתיר על העובדה שהחוטא עשוי 'בדמות דיוקנו' של מקום, ולכן אין זלזולו של מלך' בתלייתו; ורק לאחר התליה, שהיא השלב הסופי של כפרת החטא, מתגלה עניין זה, ושוב יש לדאוג ל'קללת אלקים'.

(לקוטי שיחות ז עמ' 168)

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש פרשת תצא¹

י"א באלול

מנחה: מנהג הקוראים להגביה קולם בפסוק האחרון 'השקיפה' (קריאת מילת 'השקיפה' - מלעיל!)⁶.

פרקי אבות: פרק ב.

יום שני

י"ג באלול

יום נישואי כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע עם הרבנית הצדקנית מרת נחמה דינה ע"ה⁷.

יש ללמוד בימים אלו 'דרושי חתונה' של רבותינו נשיאינו, ובפרט אלו שנאמרו בחתונת הרבי הריי"צ⁸.

יש לפרסם, שאלה שעורכים בימים אלו חתונות - יוסיפו עוד יותר בשמחה, וכן אחר-כך בשבעת ימי המשתה, ועל-דרך זה באלו שנמצאים בתוך שבעת ימי המשתה שלהם, ומה טוב - להוסיף גם במספר הסעודות. ובפרט במנהג ישראל (כפי שהיה פעם הסדר בכל חתונה) לעשות סעודה לעניים, ודווקא שם היו מביאים מהמובחר⁹.

יום נישואי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע עם הרבנית הצדקנית מרת שטערנא-שרה ע"ה².

כ"ק אדמו"ר הזקן הורה לכתוב בספר-תורה 'דכא' (בפרשתנו כג, ב), באל"ף לבסוף, ולא בה"א³. "זכר עמלק" בסוף פרשתנו (ובפרשת 'זכור') יש לקרוא בפעם הראשונה 'זְכַר' ובפעם השנייה 'זָכַר', בין בשביעי ובין במפטי"ר⁴. מנהג-נערים בכמה מקומות 'להכות' בקריאת שם 'עמלק', ונכון להימנע מזה⁵.

1) כן הוא השם הנכון, ראה בעז"ה את דברי הרבי המובאים בהערה 1 בלוח השבוע לפ' תבא הבעל"ט.

2) לפרטים אודות חתונה זו, ראה בספר 'נישואי הנשיאים'.
3) שו"ת שארית-יהודה יו"ד סי' טו, ושם, ש"ציווה להגיה ספר-תורה שהיתה תחילתה כתוב בה"א וציווה לכתוב באל"ף דווקא". וכן באג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ט עמ' טיט (שהורה לתקן זאת עוד לפני תיקון האותיות הנפסקות!). היום יום, ז' באלול. ספר-המנהגים עמ' 32. לוח כולל-חב"ד. וראה בשו"ת דברי-נחמיה (דף נט, ג. הובאו בהוספות לשו"ע אדה"ז הוצאת תשכ"ח ואילך חלק ה' עמ' 1898). מכתבי הרבי בזה נקבצו ב'שערי הלכה ומנהג' יו"ד סי' קטז, וגם שם הורה להגיה. ואם יש ספק איך כתוב - יש לבדוק את הס"ת לפני הקריאה. אבל בדיעבד, כיוון שיש דעות אחרות, כתב בקצות-השלחן בבדי-השלחן סו"ס פז, שאין להחליף את ספר-התורה אם נמצא בקריאה שכתוב בה"א.

4) הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, ספר-המנהגים עמ' 31, ובאריכות שם עמ' 72. וראה 'התקשרות' גיליון כה עמ' 17 הערה 3. כמובן שיש לדייק לקרוא את הטעם 'מונח' של תיבה זו בשתי הפעמים.

יש ציינו להוראת הרבי לקר"ת גם לענין 'זכר' בצירי או בסגול בשש זכירות. אבל אין זה שייך לנושא, ע"פ האמור באג"ק כרך יב סי' ג (במענה לשאלה מדוע אין מסיימים כמה פסוקים שם עד סופם) "דאין הכוונה לקריאת פסוק או פרשה, כ"א לזכירת עניין". ומה שנהג הרבי בעצמו לחזור תיבה זו (ותיבות אחרות, בכמה מקומות) בניקוד שונה, אולי אינו הוראה לרבים.

5) ראה בארוכה בזה בגיליון 'התקשרות' דש"פ תצא תשנ"ו, גיליון

קט. וכבר כתבו כן בדורות שעברו, ראה ילקוט-יוסף - מועדים (כרך ה) עמ' 259 ס"ה, משו"ת בן ימין ומהר"א פלאגי.

6) לוח כולל-חב"ד, בקריאת שבת הבאה, ומציין לירושלמי מעשר-שני פ"ה ה"ט. ולכאורה העניין שייך גם לקריאת שבת זו במנחה ושני חמישי.

7) ראה לעיל הערה 2.

8) 'התוועדיות' תשמ"ט ח"ד עמ' 315. וראה גם ב'התוועדיות' תשמ"ח ח"ד עמ' 264. המאמרים מנישואין אלו נדפסו בס' המאמרים תרנ"ז.

המאמרים מנישואי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו נדפסו בס' ספר המאמרים - קונטרסים' ח"א עמ' 31 ואילך, ובספר המאמרים תרפ"ט עמ' 71 ואילך.

9) משיחת י"ד אלול תש"א, התוועדיות ח"ד עמ' 225.

יום שלישי

י"ד באלול

יום רביעי

ט"ו באלול

סוף זמן קידוש לבנה לכתחילה – יום שלישי בלילה, אור ליום רביעי, כל הלילה¹³.
 התייסדות ישיבת תומכי־תמימים (בשנת תרנ"ז). נכון להוסיף בימים ט"ו־ח"י אלול בלימוד החסידות (ובפרט מהבעש"ט ואדמוה"ז, אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ובמיוחד של אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע) ובנוסף – לקבוע בהם בכל מקום האפשרי שיעורים חדשים (מלבד חיזוק הקיימים מכבר); בעבודת התפילה (הקשורה במיוחד לישיבה זו); בצדקה, כולל ברוחניות – להיות 'נרות להאיר'; לערוך התוועדות חסידית, 'ברוב עם הדרת מלך', בכל מקום שישנה בו ישיבת תו"ת; לפתוח בכל מקום המתאים סניף חדש לישיבה זו, ועוד¹⁴.

13) בדעבד, ע"פ החת"ם סופר, ניתן לקדש עד למחרת בשעה 00:24 בלילה.
 14) ע"פ 'התוועדויות' תשמ"ט ח"ד עמ' 315 ואילך.

ביום זה – שלושים יום לפני חג הסוכות – מתחילין לדרוש בענייני החג¹⁰, ובזה נכלל במיוחד "לדרוש", היינו השתדלות יתרה (ובפרט בהתחלה והפתיחה דכל השלושים יום), בעניין השמחה ד'זמן שמחתנו¹¹, וכן להשתדל בנתינת צורכי החג לכל הזקוקים לכך שלושים יום לפני החג, כדי שיוכלו להתכונן ל'זמן שמחתנו' מתוך שמחה וטוב לבב, ועוד לפני זה – בנוגע לצורכי ראש־השנה, כלשון הכתוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹².

10) שו"ע אדה"ז ס' תכט ס"א.

11) וזאת נוסף על השמחה שבכל שבת "וביום שמחתכם – אלו השבתות" (ספרי בהעלותך י'). אף שיעקר עניינו של שבת הוא **תענוג** "וקראת לשבת עונג" – ספר־השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 625. וראה גם שה"ש תשנ"א ח"ב עמ' 806.
 12) נחמיה ח.י. וראה לקוטי־שיחות כרך יד עמ' 369 ואילך, וש"נ – שה"ש תנש"א שם עמ' 808.

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,

בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה דייטש